

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν γύρισα στο δωμάτιο τα πράγματα ήταν όπως τα είχα αφήσει. Έξαφνα ενώπιό μας παρουσιάσαμε με τον Βάν 'Ελισγγ προς την κ. Άρκερ, αυτή ανέπνευσε βαθεία, μυσσοσυνήλθε κι έβγαλε μια κραυγή απελπισίας. Λίγα δευτερόλεπτα έμεινε αδύναμη για τίποτε κ' εξαντλημένη. Το πρόσωπό της είτανε χλωμό σαν φαντάσματος. Τη χλωμάδα του αυτή την επέτεινε ή αντίθετος του αίματος που έβραφε τα χείλη της, τα μάγουλά της, και το σαγόνι της. Από το λαιμό της έτρεχε μικρό ρεύμα αίματος. Τα μάτια της ήταν γεμάτα τσίμο.

Έφερε κατόπι στο πρόσωπό της τα χέρια της που είχαν άπανά τους ένα κόκκινο στίγμα από το δυνατό σφίξιμο των χεριών του τρομερού κόρητος, και έπειτα ένα κλάμμα απελπισίας άκούστηκε. Ο Βάν 'Ελισγγ έπροχώρησε και έρριξε σιγά σιγά ένα κλινισκέλασμα άπάνω στο σώμα της, ενώ ο Άρθουρος άφου την εκύτταξε μία στιγμή με απόγωση έβγήκε έξω από την κάμφορ.

Ο Βάν 'Ελισγγ έψιθύρισε τότε προς έμένα: — Ο Ιωνάθαν βρίζεται σ' ένα είδος άναισθησίας που μόνο ένας βρυκόλακας μπορεί να προκαλέσει παρόμοιο. Τώρα, άφου δέ με πορεύει να κάνουμε τίποτε παρατίνα για την κ. Μίνα ως την ώρα που θα συνέλθη έντελώς, ως περιποιηθούμε αυτόν...

Έβρεξε την άρχη μιας πετσίτας μέσα σε κρύο νερό και άρχισε να τον τριβή στο πρόσωπό, ενώ ή Μίνα εξακολουθούσε να έχη το πρόσωπό της χωμένο μέσα στα χέρια της και να σαράζει με τον άπελπιστικώτερο τρόπο. Έγώ έσηκασα την κουρτίνα του παραθύρου κ' εκύτταξα έξω. Έπειδή το φεγγάρι έφώτιζε τα πέριξ, κατόρθωσα να διακρίνω τον Κουίνου Μόρρις να τρέχει σ' ένα δρομίσκο του κήπου και να κρέβεται πίσω από ένα μεγάλο δέντρο. Απορήσα γιατί το έκανε αυτό, αλλά αυτή τη στιγμή άκουσα τη φωνή του Άρκερ που είχε συνέλθη κίπως και στράφηκε προς το κρεβάτι. Στο πρόσωπό του φαινόταν έγγραφισμένη ή εκπλήξη για ότι έβλεπε γύρω του. Λίγα λεπτά είταν σαν ζαλισμένος, μα κατόπι φάνηκε σά να συνήλθε όλότελα κι' αναπήδησε απότομα. Η Μίνα σά κι' έζήτησε κι' αυτή έκείνη τη στιγμή, όμησε προς αυτόν μ' άνοιχτή την άγκαλιά της άμέσως όμοια κατέβασε τα χέρια της και ξαναβρίζοντας τα μικρά στο πρόσωπό της σοριαρίστηκε δυνατά άπάνω στο κρεβάτι.

— Για όνομα του Θεού, τι σημαίνει αυτό; φώναξε ο Άρκερ. Δόξαρι Σουαρθ, κύριε καληγιά, τι τρέχει. Τι συνέβη; Τι κακό έγινε; Αγαπημένη μου Μίνα, τι είναι; Από που προήλθε αυτό το αίμα. Θεέ μου; Θεέ μου; Τι είναι;

Και γονατίζοντας έτεινε έξαλλος τα χέρια του, — Πολυεύσπλαχνε Θεέ, βοήθησε την! βοήθησε την!

Κι' άμέσως μ' ένα γοργό πήδημα σηκώθηκε κι' άρχισε να νύενται. Φαινόταν σά να ήθελε να δράση άμέσως.

— Τι συνέβη; ξαναφώτισε. Πίστα τα μου όλα. Δόξαρι Βάν 'Ελισγγ, άγαπάς τη Μίνα, το ξέρω. Ω! τότε κακό ότι μπορείς για να την σώσεις. Δεν μπορεί να έχη προχωρήσει πάρα πολύ το κακό. Φύλαξε την, ενώ έγω θα πάω να βρω 'Εκρινον.

Η Μίνα, μέσα στον τσίμο, ση φίλη κι στην αδυναμία της, φαντάστηκε τον κίνδυνο που θα πήγαινε να διατρέξή ο σύζυγός της και ξεχνώντας άμέσως τη θέση της, τον άρπασε από τα χέρια κ' έφώναξε:

— Ω, όχι, όχι, Ιωνάθαν, δεν πρέπει να μ' αφήσης. Άρκετά ύπόφερα άπόψε. Φοβούμαι. Φοβούμαι για σένα. Πρέπει να μείνης

μαζί μου, εδώ όπου οι φίλοι μας αυτοί θα έπαυρηνούν για μās. Η όψις της είχε γίνει έξαλλος έν όση μιλούσε και όταν έπι τέλους ο Ιωνάθαν ύποχώρησε και δέχτηκε να παραμείνη πήγε και κάθησε δίπλα του στο κρεβάτι με τρυφερότητα. Ο Βάν 'Ελισγγ κι' έγω προσπαθούσαμε να τους καθυσοχάσουμε και τους δύο. Ο καθηγητής της έτεινε το χροσό του σταυρό και της είπε με μία άξιοθάυμαστη γαλήνη:

— Ω, μη φοβάσαι, αγαπητή μου. Έμεις είμαστε εδώ κι' ένόσω αυτός ο σταυρός έινε κοντά σου, κανένα άκάθαρτο στοιχείο δέ μπορεί να σε πλhuisει. Είσαι άσφαλής άπόψε και κι' αυτό όφείλομε να συσκεφθούμε όλοι μαζί εδώ και να λάβουμε τα μέτρα μας για το μέλλον.

Η Μίνα άνατράχισε και δέν είπε τίποτα' όκούμπησε μόνο το κεφάλι της έπάνω στο σύζυγό της.

Όταν το ξανασηκωσε, το λευκό του πουκάμισο είχε κηλιδωθεί από το αίμα των χειλιών της Μίνας και από τις σταγόνες που έσταξαν από την άνοιχτή πληγή του λαιμού της.

Μόλις έκείνη το είδε αυτό τραβήχτηκε πίσω, με σιγανό κλάμμα κ' έψιθύρισε ενώ οι λυγμοί την έκοβαν:

— Έγώ, έγω είμαι πιά μία άκάθαρτη. Δεν πρέπει ούτε να τον φιλήσω πιά. Ω, να κατανήσω έγω να είμαι ή χειροτέρα έχθρά του, έκείνη την όποιάν θάχη τους περισσότερους λόγους να φοβάται.

Σ' αυτά της τα λόγια της άπάντησε άποφασιστικά ο Ιωνάθαν: — Λές άνοησίες, Μίνα. Έινε ντροπή για μένα να άκούω τέτοια λόγια. Δεν ήθελα να τ' άκούσω από σένα και δέν πρέπει ποτέ πιά να μου τα ξαναπήθ. Είθε ο Θεός να μου δώση μεγαλύτερο πόνο άπ' αυτό που νοιάθοι τώρα, αν ποτέ σε λυπήσω όπωσδήποτε κι' αυτό που σου συνέβη.

Άλλωστε τα χέρια του και την άγκαλίασε, ενώ αυτή έκλαιγε πικρά. Συγχρόνως μās έκείταζε όλους με τα μάτια του που τρομώσθβυαν κ' άπ' τα συνωφρομένα του βλέφαρα. Σε λίγο οι λυγμοί της Μίνας άράισαν κίπως και ο Ιωνάθαν, μιλώντας, πιά με προσποιητή άταραξία, είπε άπευθυμένος προς έμένα:

— Και τώρα, δόξαρι Σουαρθ, πέστε μου άκριβώς τι συνέβη. Το κύριο γεγονός το ξέρω, θέλω να μου πητε τις λεπτομέρειες.

Τού διηγήθηκα ότι άκριβώς συνέβη, ενώ έκείνος με άκουγε με άκουγε με φαινομενική άπάθεια. Άλλα τα χείλη του έτρεμαν, τα μάτια του άστραφταν όταν τού είπα πως τα φρικώδη χέρια του κόρητος είχαν σφραξεί τη σύζυγό του να βάλη το στόμα της άπάνω στο στεγνό του.

Μόλις έτελείωσα ο Κουίνου Μόρρις και ο Γόλδαμυγ έχτύπησαν την πόρτα κ' έμπηξαν μέσα. Ο Βάν 'Ελισγγ μ' εκείταζε έρωτηματικώς. Ενόησα ότι ήθελε να μου πη αν είπαμε να έπιωφελήσουμε της είσοδου των για ν' άποστασώμεν προς στιγμήν άλλοι την προσοχή του δυστυχημένου ζεύγους.

Έγώ τού έννευσα καταφατικώς κ' έκείνος τούς έρώτησε τι είδαν και τι έκαναν.

Τότε ο Άρθουρος άπάντησε:

— Δέ μπόρεσα να τον δω πουθενά, ούτε στο διάδρομο, ούτε στα δωμάτια μας. Εκείταζε και στο σπουδατήριο και μολονότι είχε άφίσει ίχνη της διαβίσεώς του δέν βρισκόταν ούτ' εκεί. Μόνο...

Εσιώπησε έξαφνα κ' εκείταζε τον Ιωνάθαν και την Μίνα.

Ο Βάν 'Ελισγγ είπε τότε:

— Έξακολούθησε, φίλε μου. Δεν μās χρειάζονται εδώ έπιφυλάξεις. Η έλπίδα μας τώρα είναι να μάθουμε τίποτε. Λέγε έλεύθερα...

Ο Άρθουρος εξακολούθησε:

— Μπήκε στο σπουδατήριό σας, κύριε Σουαρθ, και τα έκανε θάλασσα. Έλεηλάτησε τα πάντα. Όλο το χειρογράφο σας ήμερολόγιο το έκαψε, καθώς μαρτυρούσαν τα ίχνη μιας φωτιάς, στην όποια έκαψε επίσης και τις πλάκες του φωνογράφου σας άφου προηγούμενος τις συνέτριψε.

Έδώ τον διέκομα:

— Ας έχη δόξα ο Θεός. Ευτυχώς ύπάρχει άλλο αντίγραφο μέσα στο χρηματοκιβώτιο.

— Έτρεξα κατόπι κίπως, εξακολούθησε, αλλά ούτε εκεί είδα τίποτε. Εκείταζε στο δωμάτιο του Ρένφιλντ, μα ούτε κει βρισκόταν. Μόνο...

Έδώ έσταμάτησε και πάλι.

— Έξακολούθησε, τού είπε ο Ιωνάθαν.

Τότε έκείνος, κάνοντας μία προσάθθεια, είπε:

— Μόνο που ο δυστυχής έκείνος Ρένφιλντ άπέθανε.

Η Μίνα σήκωσε τότε το κεφάλι της, μās εκείταζε όλους και είπε κ' έπίσημο τόνο:

— Ας γίνη το θέλημα του Θεού.

Εκατάλαβα πως ο Άρθουρος κίπι μās έκρυβεν άκόμη. Σκεφθήκα όμοια πως θα είδε λόγους για να το κινή αυτό και δέ μίλησα.

— Και σεις, κ. Κουίνου Μόρρις, δέν έχετε να μās πητε τίποτε; φώτισεν ο Βάν 'Ελισγγ.

— Έγώ, είπεν ο Μόρρις, δέν είδα και σκούδαία πράγματα.

